

tig Finansminister kunde indlade sig paa osv. Jeg skal ikke omtale disse og flere Ytringer videre, men jeg har dem for Dvrigt paa rede Haand, saa at jeg kunde citere dem. Hvad jeg har nævnt, vil imidlertid være tilstrækkeligt til at betegne Finansministerens Opfattelse af Stillingen. Dertil har nu Finansministeren knyttet en speciel Betragtning over Jernbanerne. Jeg kan ikke negte, at det paa en vis Maade har været mig en Tilfredsstillelse at se, at den høitærede Finansminister har sondret Jernbanerne ud fra den øvrige Betragtning af Budgettet netop paa den Maade, hvorpaa det er sket; thi da man her i Thinget issor forsøgte paa noget Egenende, bemærkede den høitærede Finansminister, at det var et Skuffesystem, som man ikke burde følge; man burde ikke paa den Maade udsøndre en Udgift, der var opført paa Finansloven, fra de øvrige Udgifter, thi det hele hørte sammen. Ved denne Leilighed har imidlertid den høitærede Finansminister selv meget stærkt og bestemt gjort den samme Sondring mellem Udgifter til Jernbaner og andre Udgifter, og idet Finansministeren gaar ud fra den Betragtning, at der nu snart vil være at kontrahere om de Jernbaneanlæg i det vestlige og sydlige Sylland, som endnu forestaa, og at Udgifterne dertil ville løbe op til et Beløb af henved 4 Millioner Rigsdaler — jeg antager, at Materiellet er medregnet derunder —, er han ved at se hen til disse Udgifter og tage Hensyn til, at vi som anført ville tære paa vore Kapitaler, og at en Finansminister ikke kan gaa ind derpaa, kommen til et Resultat, som den høitærede Finansminister udtrykker saaledes: „De ville altsaa se, mine Herrer, at det Forslag, som jeg har stillet“ — om at ned sætte Forbrugen af Reservecapitalen med en Million, og hvad dermed staar i Forbindelse —, gaar ud paa at betegne, at jeg anser det for usforvarligt af Finansministeren at gaa ind paa, at der slutes Kontrakt om disse og andre Arbejder, som binde Finansierne i længere Tid, naar man ikke har andre Resourcer at ty hen til end dem, som Finansloven indeholder“. Dermed har jo den høitærede Finansminister meget klart udtalt sin Anskuelse om Budgettet i

den Form, hvort det nu foreligger; thi det er ikke forandret ved Folkethingets Votum, siden den høitærede Finansminister udtalte sig paa den Maade. Senere har den høitærede Finansminister forbeholdt sig at tage sin Stilling i Landsthinget efter nærmere Overveelse med sine Kolleger i Ministeriet, og vi maa da afvente, hvad den høitærede Finansminister i den Henseende maatte have at meddele os. Men der er i det andet Thing reist en Debat angaaende den høitærede Finansministers Ytringer, som jeg tror, at vi ogsaa bør omtale ved Finanslovens Behandling hos os. Der er nemlig opkastet det Spørgsmaal, om Finansministeren, naar en Lov paabyder Fuldførelsen af Jernbaneanlæg til en vis Tid — her er Tale om den 1ste Juli 1874 —, og der paa Finansloven gives ham Midler til at udføre de Arbejder, der forestaa i det Aar, som omfattes af Finansloven, da kan siges, naar han ikke er tilfreds med at faae Midlerne paa den Maade, hvorpaa de anvises ham gjennem Finansloven: Jeg anser mig forpligtet til ikke at afslutte disse Kontrakter, skøndt Midlerne dertil ere mig anviste paa Finansloven. Dette Spørgsmaal har under Forhandlingerne i det andet Thing fundet en benegtende Besvarelse, og jeg kan ikke andet end for mit Bedkommende slutte mig dertil. Jeg maa dele, fuldstændig dele, den Opfattelse, som her er gjort gjældende i det andet Thing. Man har ofte under vore Forhandlinger fremhævet, at, naar der var Spørgsmaal om Pengeudgifter vedrørende en særlig Lov, da paahvilede der Landsthinget en særegen Forpligtelse til at paase, at Finansloven blev indrettet overensstemmende med den særlige Lovs Fordringer. Vi have altsaa ikke villet tillade, at der gjennem Finansloven skete Forandringer i en særlig Lov, og vi have paaset, at der gjennem Finansloven blev bevilget de Midler, som den særlige Lovs Gjennemførelse krævede. Denne Landsthingets tidligere Stilling tror jeg maa paadrage det en Forpligtelse i dette Tilfælde til i fornødent Fald at stille sig paa Folkethingets Side; thi naar vi have indtaget denne Stilling tidligere, maa vi ogsaa indtage den nu, om end i Dvrigt vor Situation derved i visse Maa-